

[Carsten Andersen]

Man kan komme med mange humoristiske udtalelser om, hvordan det vil gå, hvis folket kommer til. Men det er vel bedre at gå den vej end at have de underlige forvridninger, som den offentlige sektor nu er inde i, hvor den ene offentlige instans skriver regninger til den anden for ydelse af ganske almindelige servicefunktioner. Det er fordyrende, det er bureaukratisk, men det er værst, at det bringer nogle værdimål ind i den offentlige sektor, som ikke går på nødvendigheden af den pågældende funktion, men på, om det kan betale sig.

F.eks. har de retsmedicinske institutters betalingskrav over for politiet medført en tendens til mindre iver efter at gå til bunds i sagerne, f.eks. ved hjælp af retskemiske undersøgelser, på grund af prisen. I den sociale sektor indførte man denne omkostningsfilosofi på hele døgninstitutionsområdet, og der er for mig ingen tvivl om, at denne politik har betydet, at en del børn, som egentlig skulle have været på behandlingshjem, er røget i en billigere familiepleje, også af prishensyn.

Det er ikke altid, vi i den offentlige sektor har brug for en værdimåling ud fra profit. Vi har brug for en behovsmåling og en rimelighedsbetragtning. Det er denne problemløsning, den borgerlige regering har givet op over for, og den har brugt det private erhvervslivs markedsmekanismer til at styre den offentlige sektor.

»Moderniseringsarbejdets succes skal måles på de forbedringer, der sker for borgere og virksomheder«, står der kløgtigt i redegørelsen, og efter den målestok må man betegne moderniseringsplanen som en fiasko, for forbedringer er der få af. Der er dog nogle, der skal fremhæves.

Udbygningen af nærpoltistationerne er et virkelig positivt skridt fra politiets side til at komme bag om problemerne med kriminalitetsskabende faktorer i nærsamfundet.

På samme måde skal de regelforenklinger, som er ført ud i livet, roses, bl.a. forenklingerne med hensyn til ombygninger, men det er vel også de eneste.

Jeg har forsøgt at få at vide, hvad det er for tre bekendtgørelser, som afløser 40-50 forskrifter på sygesikringsområdet. Der er to på vej, har jeg fået at vide, men hvor er de egentlige, konkrete initiativer?

Og så er der myten om de 2.000 retsfor skrifter, som er bortfaldet til fordel for borgerne. I den tidligere redegørelse, i 1984-85, lød det samme budskab. Er det de samme 2.000 regler, som er forenklet væk, eller er der tale om 2.000 mere? Kunne vi ikke, når nu man skriver så meget om de her ting, få en liste over, hvad det er for 2.000?

F.eks. er der kommet en strøm af cirkulærer fra socialministeren, som erstatter de gamle, uden et ord om, at der kun er ændret ubetydeligheder i cirkulærerne. Det har betydet et kolossalt tidsspild for kommuner og amter at læse alt dette igennem. Det er, ligesom om man praler af eller snakker om, at man har ændret en række cirkulærer, man har pillet en række ud, men vi kan ikke nogen steder se, at det er sket. Derfor kan vi have en mistanke om, at det ikke er sket, eller at man har sat en masse mennesker i gang med at kontrollere, om de cirkulærer i sin tid er udsendt eller ikke.

Nu er min taletid udløbet. Jeg vil komme tilbage i anden runde til moderniseringskampagnens sprogbrug ved regelforenklingen.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg synes faktisk, det indtil videre har været spændende at høre på de ordførere, der har været, idet det meget godt giver det spektrum, vi står over for, når vi skal diskutere den offentlige sektor og modernisering af den offentlige sektor. Det er ikke altid så interessant at slå tilbage i Folketingstidende, men det er helt sikkert, at det vil det blive for nogle ordføreres vedkommende i forbindelse med denne debat. Det er da rart, at der indimellem sker noget i Folketinget, som man kan lære noget af.

Jeg vil godt indledningsvis slå fast – det er helt bevidst, at jeg gør det – at det er godt, at der sker noget. Det er en politisk opgave at sikre effektivitet i den offentlige sektor, når der ikke er nogen konkurrence, hverken fra indland eller fra udland, og det er godt at man derfor har det mål. Når jeg slår det fast, er det, fordi jeg ikke synes, det er nok, at vi diskuterer det så snævert, som det sker i forbindelse med denne moderniseringsredegørelse, selv om jeg vil forholde mig en hel del til den, når det kommer til stykket.

Den målsætning, som står i moderniseringsredegørelsen – bedre udnyttelse af an-